

-1-

ΣΤΕΛΙΟ

ΤΙΜΟ ΤΟΝ ΔΑΣΚΑΛΟ ΜΟΥ: ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ

Κυρ. 15-12-91 βελ. 2596 Ημερολόγιό μου
στα Κοριακίδια, στο δρόμο έχω 6μη Φιλοδέν, νιμφο
βίους Βετιράτους από 45 ενώ και από και το τσίρο μου
από την η κ. Ιφιγένεια Κυριακίδη, νύμφη αδελφότητάς ει
μέρος της οικουμένης Κυριακίδη. Σοφιστήριμα και
αμφιβάλλω οι κατ'εξουσίαν φέρω από την τμή του έτους
Μαραθωνόδρομο.

Ο Στέλιος Κυριακίδης ήταν το πρόσωπο μου τον καινούριό
μου χρόνο, μαρτυρά στα βιβλιόματά μου χρόνια έφτε ο
εμπειρίας μου του σούλα τα βιβλία έδωκε να αναλογιστώ
«Μαμάρι να είχες ζευγάρι νυμφότερα, δάχνη φάει ποτό
γνώδα, ιδιαίτερα στο Μαραθώνιο!» μου είχε πει.

Τον γνώριχα από τα δύσκολα έμεινα χρόνια της Κατοχής
1941-44 αφού σφαγιάζε από το σπίτι μας και από το σπίτι
της μαμάς και των αδελφών μου και μερμηχίς της Ηλεκτρικής
Εταιρείας, και έβριζε για να ήγο για να βυρνώσει με τους
δυναίς μου πατσι σόβηρο. Έφνε φίλος της ομορφίτσας μου
Ο Στέλιος ο Κυριακίδης, ο αφιλοδοκίς δρομικός της
Ελλάδας και Βαλκανιστής στο σπίτι μας!

Στην αίτια ανάμεσα βιάζα και τους αφίνες του, μαρτυρά
την καθε κούβεντα του. Μίλο μετά την Κατοχή μας έδωκε
το όνειρο του να τρέξει στο εξωτερικό, να πάει στην Αμερική
και να πάει μέρος στον Μαραθώνιο της Βοστώνης που ήταν
ο μεγαλύτερος του κόσμου. Γιαντί και δεν είχε πάει ποτέ
να φροσώνεται παρ' όλη την ώρα και τις κακοτυχίες.

«Φεύοντας για τη δουλειά βέω μέρα μου ότι καμ
φροσόνση από σφαγιά τόσα χιλιάδες από σπίτι σε
σπίτι ε' ολόκληρο το Χατάρι. Αλλά καμ και την
κατοχή μου φροσόνση, ζήλω έτη τη ζήλω μενεκάτω
στη Πιπέτη με τις σφαγιά αφίνες, νύμφη εισοροφή
φουδαρισός για καμ σφαγιά.» Ο Μαραθώνιος της Βοστώνης
ήταν δύσκολος.

Μέτρεσε πάντα χειροκροτών μ' ευνοία τον αυτοοργισμένο σου έβρανε από τον αδελφικό του καρδιά και με ευνοία τον ευχέρισμα, τραγουδιστή Κυριακή απόφορο του.

Αναδοχόφορα, μινός εφ' τότε, αως γινόταν να έρχε να γρένε τόσο μακριά! Φυλάχναμε με τον αδελφό μου μια δουβίδα από παραμύθια. Κάποια φωνή βγαίναμε στην όψη της Πλατείας μας στο Πλοτύροσο, να αφανταίναμε όφα από τη ρεπρατιά από τη Γουφόρο Πεντέτης με εδωί- γναμε να ακούει το μάτι μας τον Κυριακίδη να γρένε.

Η φαντασία μας οφταζε, γιατί φραγματιά νομίζαμε ότι ο όροφος ευέρος για την Πεντέτη ήταν "ο όροφος του Κυριακίδη". Κίβτα να γινότανε μέσα στη ρεπρατιά για να μάθουμε να δάμα ή να μαζίζουμε ποικιλία για προσάναμα δείχναμε από τη Γουφόρο.

«Να, ευί - είναι άσφατο αατανε τα όφια του!»

Μιλούναμε και θα βλίδναμε τη βια του να φερνάει και αφίρα. Είχαμε βραδεί στο ααυτίδι μια μέρα στην Πλατεία Πλοτύροσον και ο θείος μου έφτασε με το αυτοκίμτο κάθιστο φίλου του. «Ανέβαινε ο Κυριακίδης από το Χαλάνδρι!» μας φώναζε. Μες μας χυμίζαμε από το μοροδάτι στη ρεπρατιά και βήχναμε στην αωιοφθαγιά ααδύνατι Γαχανααμέντοι. Ο Κυριακίδης μόλις είχε φερνάει γρέχοντας και δεν προσάβναμε να τον δούμε από κοντά, τον παραμυθούναμε όπως όφρα στην ευθεία από την οδόνη Πέντο μέχρι τον ευέινος χέδμε στο βάθος. «Εγώ θα μείνω εδώ αάαα να ζαταφροδέει» είδα ζαταφρομένος, «Κι εγώ! κι εγώ!» ο σικφάναμας με οι άλλοι. Έτσι μείναμε ευί στην όψη της Γουφόρου από οφάκτηρη και κίβτα από το ααυτίδιο ααυτίο στην οφθαγιά αρχίναμε τις γουφθόρες, ενώ είχαμε το νού μας! και Κί όταν εοιτάναμε τον ααυτιφθαγί να έρχεται από ααυτί μακριά γρέχοντας ααυτί στην έφρηνη Γουφόρο

συμβουλές του. Όταν βε έναν παραπάνω μου τον
 αντίκρισα ε'ε'ναι βραδύ του φάναζα «Για βένα τρένω!»
 κι εμεις αράταβε να μου βεί, «Πρόβεχε γιαί έχει γέωση!
 τους τόφους! Πρόβεζε τους τόφους!»

Βρεθήκαμε στην τελεση αφοσιωής του βραβείου μου για
 τις διεθνείς ερευνηίες μου στο Μεγαλίτιο και στο Σάφροβιτο.
 Εντυπωσιασμένοι εξέφρασε τον θαυμασμό του με ευθύτητα
 και ειλικρίνεια. «Ε'ναι βουδεία αφήματα αυτά σου έχει
 βουδές, μαράνο σου γιαί πάει αθιωνό αθιωνό και
 βουδός μάτιστα β'εν... δ'ιάδωξη του δ'ιγαντας το θαράνδ'ιμα».

Σήμερα για μια σ'ιότα φάρά ένκοιλωα ιδιαίτερα β'ρημητική
 καις αφηγηματικά τιμώνας του μεγάλου δ'ροχά μας.
 Και κάθε φάρά βε κάθε είναι από τους τέσσερις φήρους
 μέσα στην ομαρφη φ'ιδοδ'η έστρεφα το κεφάλι προς το
 μικρό θάρμο για να δ'ω την φροτοχή του Κυριακίδη
 και να αν'θήσει δ'ύναμη. Στοι τελευταίο φήρο καις
 εφ'ω ο 55όφης β'ρημητηγ'ομα του νεώτερου β'ναδ'ιτής
 μου κοιτάζε το όφ'αμα του Στέλιου Κυριακίδη κι έδ'ωκα
 μια π'όβ'α β'ση, «Θα φρέζω τον Αφάτ'ιο στο Μεγαλίτιο
 της Βοστώνης τιμώνας τη μητήρι σου!»

Η κυρία Ιφιγένεια Κυριακίδου μου αφέγανε το κ'όβ'ηλο
 σου η σ'ιμοφείνια αθ'οδ'έγ'ε και μου ειχ'ήθησε καλή
 ε'πισημία στη Βοστώνη αφ'οβ'έσ'ωτας «Η β'νιά του Στέλιου
 θα είναι ενεί και θα β'ναδ'έσει τα βήματα σου.»

Παναγιώτης Σ'ιωφ'ής

**ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ
 ΔΕΔΟΜΕΝΑ**